

Людина з одним із тих облич

КУПИТИ

Коли його намагалися вбити вперше, це був нещасливий випадок. Проте друга спроба скидається на цілком спланований замах. Пол Малкрон, дотримуючись дивних вимог бабциного заповіту, працює волонтером у госпісі, розраджуючи німічних бабусь і дідусів. Проте звичайна лікарня виявляється найнебезпечнішим місцем у Дубліні.

Відтак Пол змушений тікати. Він не має до кого звернутися по допомогу, окрім медсестри, яка читає забагато детективних романів, та підстаркуватого копа, схильного до насильства. Спільними зусиллями вони мають розкрити один із найгучніших злочинів в історії Ірландії.

Або... вони самі увійдуть в історію.

ДУБЛІНСЬКА ТРИЛОГІЯ

ЛЮДИНА
З ОДНИМ
ІЗ ТИХ
ОБЛИЧ

КЕЙМ МАКДОННЕЛЛ

РОЗДІЛ 1

— Пам'ятаєш Алана, батькового двоюрідного брата з графства Клер?

— А маю пам'ятати?

— Ну звісно! Одноокий, з двома псами, все життя парубкував. Приходив до нас, як ти був десь удвічі молодший.

— А, точно.

— Він помер! Серцевий напад, хай Бог упокоїть його душу. В газеті було про нього минулого тижня.

Пол навіть не уявляв, що руки в літніх людей такі холодні. Але тепер, коли ці кволі пальці погладжували його долоню, ніби жінка переконувала себе, що він справді тут, це його вразило. Якщо по правді, взагалі складно було думати про щось інше.

— Серцевий напад у ванні, — вела вона далі. — Я вважаю, це все ті їхні новомодні солі для ванн. Хтозна що туди взагалі кладуть.

Пол кивнув на знак мінімальної підтримки, необхідної для подальшого озвучування потоку думок, хоч би куди він її заніс.

Хіба замерзання не властиве трупам? У дитинстві Баррі Додз розповів йому, що прокинувся поряд зі своєю мертвою бабцею і намагався її розштовхати. Це було так, ніби він занурював руки в купу заморожених індичок. А ще він розповів Полові, що — увага! — груди мертвої жінки на дотик як смажена курка. Якщо подумати, хлопчині наче помішалось на птиці.

— Він був такий молодий. Йому ж було лише...

Марґарет замовкла й втупилася у стелю, намагаючись розв'язати рівняння з багатьма невідомими.

Немовлята справді теплі? Цікаво: на початку своєї життєвої мандрівки ми розпалені мов пекло в мініатюрі, а з віком просто охолоджуємося й поволі наближаємося до температури трупа? Гаряча дитина — це лише припущення. Пол мав двадцять вісім років, але жодного разу не тримав на руках немовля.

Уже не вперше голочка на відтворювачі думок Марґарет зіскочила на іншу борозенку.

— Я говорила з жінкою із Данбойна[1], яка лежить в іншій палаті. Вона каже, Дубліном зараз керують Тріади[2].

— Справді?

— Це писали у The Herald[3], — підтвердила вона. — Без цих китайських молодиків уже кроку ступити не можна. Хтозна що коїться. Страшно ввечері з дому вийти.

— Я чув, що багато хто з них носить при собі мечі.

— Серйозно?!

— О так, — сказав він. — Вони знаються на відрубуванні голів і всякому такому...

Зібрався підтвердити свої слова жестом, але зупинило покашлювання за спиною. І так постійно — сорок п'ять хвилин кивання й потакування, а щойно мова зайде про відрубування голів — медсестра Бріджит як із-під землі виростає. Вона сперлася на одвірок і з іронічним виразом обличчя схрестила руки на грудях.

— Ну як ви тут? — підійшла ближче.

— Чудово, — відповів він. — Теревенимо про те про се.

— Це мій Гарет, — Марґарет вказала на Пола.

— Я знаю, Марґарет. Ми бачилися, коли він заходив.

Зморшкувате личко старенької засяяло з гордості.

— Він адвокат, — повідомила вона. — Літає всією Європою.
Ще тільки минулого тижня був у Брюсселі.

— Отакої!

Марґарет звично відхилилася, щоби Бріджит могла збити їй подушки.

— Він такий молодець, що знаходить час, аби прийти до бабусі, — додала Бріджит.

— Мама, — виправив Пол.

— Так, це мій...

Якусь мить старенька збентежено вдивлялася у Пола крізь туман десятків років і зрадливої пам'яті. Молодикові здавалося, що він уже чує моторошний тріск, наче стоїть на кризі, яка от-от під ним провалиться.

Бріджит скінчила з подушками та з виляском обтрусилася долоні. Звук привернув увагу Марґарет, повернув усмішку на її губи. Пол відчув полегшення.

— Йому варто відвідати вас удень, щоб ви могли разом погуляти надворі, якщо фізіотерапія принесе потрібні результати, — сказала Бріджит.

Вона очікувально глянула на Пола, а натяк був аж такий далекий від тонкого, що чоловік вирішив вдавати, ніби не зрозумів.

— Так, було б добре, — відповів він.

Зі свого стільця обіч ліжка Пол послав Бріджит усмішку. Глибоке декольте цілком поєднувалося з люттю на її обличчі. Насправді жінка доволі симпатична, всього років на два старша

за нього, з коротко підстриженим каштановим волоссям і непоганою статурою. До такої не збігалися б юрмища, але, без сумніву, пані зацікавила б чоловіків із черги в крамничці закусок.

Вона говорила з якимось провінційним акцентом. Пол, як дублінець, ніколи навіть не намагався б ідентифікувати її рідну місцевість за вимовою. Статуру Бріджит мала «по-сільському сильну» — не гладка й не м'язиста, просто достатньо міцна, щоб у разі потреби здолати корову.

— Хоча останніми днями жахливо дощить, — мовила Марґарет.

Пол перевів погляд на літню жінку, яка знову йому всміхалася.

— Так, мамо, — підвищив голос, щоб вона точно почула. — Треба продовжити фізіотерапію, тоді ми зможемо знову поставити тебе на ноги. І навіть у нічний клуб піти.

— Гарете, ти неможливий! — Марґарет вищирила зуби. — Вам би не завадило за цим типом простежити, сестро.

— Так, доведеться.

Пол попрощався й цьомкнув Марґарет у чоло. Знову цей холод. Мимоволі згадалося, як нюхав шинку: чи не зіпсувалася. Наступні кілька днів харчуватиметься винятково тостами з сиром.

У коридорі саме потягнувся по телефон, коли отримав по потилиці скрученим у трубку «Жіночим тижневиком». Не те щоби боляче, але рештки грайливого настрою зникли без сліду.

— За що?! — спитав він.

— Вважай, що це тебе прирізали в темному провулку.

— Розслабся. Літні кумасі полюбляють скандальні новини.

— Легко тобі казати. Це ж не ти їх потім переконуватимеш, що китаянка, яка прибирає медичні відходи, насправді не торгує наркотиками.

— А ти впевнена, що не торгує?

— Я запитувала.

— Слухай, — Пол перевірів час на телефоні, — це зайняло три години й сім хвилин, тож якщо можеш підписати мій формуляр...

Бріджит нервово переступила з ноги на ногу.

— Тобі доведеться здійснити ще один візит.

— Три години й сім хвилин, — Пол дивився на Бріджит так, ніби вона трохи недочувала. — Сумарно з двома годинами та п'ятдесятьма вісьмома хвилинами в понеділок виходить шість годин п'ять хвилин. Це ті п'ять хвилин, які ти вже отримала в подарунок.

Бріджит глянула збентежено. Пол спостерігав за нетривалою боротьбою між запитанням, яке просилося назовні, й послугою, якої вона потребувала. Остання перемогла. Голос Бріджит трохи пом'якшав. Пол міг упевнено сказати, що це нелегко їй далось.

— Будь ласка, це ненадовго. У приватному покої лежить старий чоловік.

— Я б хотів допомогти, — збрехав Пол, — але мені ще треба встигнути на автобус.

Це вже була правда. Ford Cortina[4], який йому дістався у спадок від двоюрідної бабусі Фідельми й пережив Берлінську стіну[5], «Конкорд»[6] і Нельсона Манделу[7], сконав на

швидкісній трасі М50 чотири тижні тому. Грошей, щоб знову поставити його на колеса, не було. Навіть якщо витратити всю місячну виплату на саме лишень збирання докупи його решток — доведеться докласти із заощаджень «на чорний день».

— Ти досі живеш на Північному Кільці? — поцікавилася Бріджит.

— Еге ж.

Вона помовчала, зважила за і проти.

— Зроби це для мене, а я підкину тебе додому. За годину моя зміна закінчується. Домовилися?

Пропозиція привабливіша за перспективу відморозити на зупинці все, що тільки можна; крім того, це шанс відкласти три євро й тридцять центів «на чорний день».

— Гаразд, — відповів Пол, — але без вибриків, бо я вас, медсестер, знаю.

Вона закотила очі:

— Спробую стриматися.

Він запитально підніс пачку цигарок, але обличчя Бріджит набуло осудливого виразу, яких напевно вона мала цілу колекцію. Зрештою, кивком спонукала йти за нею.

Широко розчахнула двері пожежного виходу, й Пол вийшов у колючий холод листопаду. Тепер пошкодував про залишений у сестринській плащ, проте змерз ще не так, щоби повертатися по нього. Здивувався, коли Бріджит стала поруч, обхопила себе за плечі й затупала, щоб зігрітися.

— Трясця, — сказала вона.

— Дивно, правда? Ще не так давно курити можна було й усередині.

— Авжеж, — Бріджит зітхнула. — Це були гарні часи, коли люди просто помирали.

Пол дістав передостанню цигарку й помітив, що погляд Бріджит зупинився на пачці. Простягнув їй.

— Але це остання.

— Не переймайся, в мене їх купа, — технічно це була правда. Шість місяців тому він придбав двадцять п'ять пачок по двадцять цигарок престижної марки за вісімдесят євро та привчив себе до викурювання не більш ніж однієї за день. Думав навіть і зовсім покинути, але тоді вона виграла б. Пол до такого готовий. Зрештою, він зекономив три євро й тридцять центів. Якщо відняти шістнадцять центів за цигарку для сестри Конрой, усе одно мав заощаджені три євро й чотирнадцять центів.

— Дяки, — Бріджит прикрила долонями від вітру його запальничку, яка саме пробуджувала життя в цигарці.

Обоє затягнулися й глянули на свої тіні, що лягали на охайні газони, напівосвітлені бактерицидними лампами госпісу.

— Можу щось у тебе спитати? — від цього запитання ноги в Пола стали ватяними. Знав, до чого хилить жінка.

— Нащо так робити? — спитав він. — По-перше, ти вже спитала. А по-друге, нікого ще не зупиняла відмова.

— Ну, гаразд, не бісися. Я просто намагаюся почати розмову.

Вона струсила попіл у водостік і обхопила себе за плечі трохи міцніше. Обоє затягнулися у мовчазній згоді з тим, що він придурок.

Крізь чавунне поруччя Пол побачив лисицю, яка чвалала тротуаром, то пірнаючи в жовті плями під ліхтарями, то

виринаючи з них.

Він порушив тишу:

— У мене просто одне з тих облич.

— Перепрошую? — не зрозуміла вона.

— Ти ж це хотіла спитати, хіба ні? Як я роблю те, що я роблю.

— Власне, так, але...

— А зараз, — перебив він, — ти хочеш сказати «має бути ще щось».

— Ти ще й думки вмієш читати?

Пол глянув у обличчя Бріджит.

— Гаразд. То що ти хотіла сказати?

— Ні, Шерлоку, ти таки мав рацію. Саме це я й збиралася сказати. У тебе не може бути просто «одне з тих облич». У всіх є обличчя, і твоє нічим не вирізняється, без образ.

— Ти ж розумієш, якщо просто додати «без образ», це не перетворить твої слова на необразливі?

Проте вона мала рацію. В його обличчі не було нічого особливого.

Справді звичайнісінькі риси. Метр сімдесят п'ять зросту, сині очі, шатен. Річ саме в цілковитій «звичайності». Він пересічний у всьому, кожна його риса — найпоширеніша. Нема чим вирізнитися. Кожна риса — шедевр жорстокої банальності, естетична данина посередності, що миттю забувається. А всі разом вони утворюють ансамбль, здатний слугувати лише за тло.

— Але... — почала вона. — Марґарет вважає тебе своїм онуком...

— Сином, — виправив Пол.

— Так, — вела далі Бріджит. — А старий Донал знизу думає, що ти малий його сусіда. Пані Джеймсон гадає, що ти...

— Не впевнений, — сказав Пол. — У кращому випадку дворецький.

— Якщо по правді, вона з усіма говорить як зі слугами. Минулого тижня спитала в мене, чи її нічний горщик випорожнюють разом із іншими. Ця жінка реально думає, що її лайно не смердить.

Пол усміхнувся: вона й справді так поводитися.

— Мене ось що цікавить, — не вгавала Бріджит, — чому ти вдаєш усіх цих людей, якщо ти — не вони?

Пол знизав плечима:

— Так легше.

Так справді було легше. Це була не вся правда, зовсім ні, але він не брехав.

— Працівники лікарні просять мене відвідувати літніх людей, які вже нічого не розуміють. Ти ж бачила родичів, які приходять до хворих на деменцію чи щось подібне — на що це схоже?

— Це непросто, — погодилася Бріджит. — Часто людина, яку вони люблять, їх не впізнає. Це дуже боляче. З плином часу до них починають приходити дедалі рідше, бо це надто тяжко.

— Саме так. Пацієнт пам'ятає рівно стільки, щоб розуміти, що має знати людину, яка до нього прийшла. Тож, коли я заходжу і вітаюся...

— Ти просто вдаєш кого завгодно?

— Ні. Я лише погоджуюся стати людиною, за яку мене приймуть.

— Але ти не та людина.

— Знаю. Але це не так важко. Що там із твоєю хворобою? Добре. Чи перестав боліти поперек? Перестав. Здебільшого вони просто теревенять про що завгодно, радіють, бо хтось їх слухає. Якщо вже хочеш почути святу правду, то в більшості людей є багато чого сказати, але вони мало що хотіли би почути.

Офіційно адміністрація лікарні не схвалювала такого підходу, але по суті дивилася на це крізь пальці. Хоч як це сумно, перебуваючи однією ногою в минулому, пацієнти почувалися щасливішими. У цинічному настрої Пол переконував себе, що завдяки цьому їм легше справлятися. Він надає безкоштовні послуги, а за пігулки треба заплатити гроші.

Пол ще раз затягнувся, сконцентрувався на смаку диму. Видихнув, глянув на газон і побачив лисицю, яка теж скося на них поглядала, поки витягувала недоїдений бутерброд зі смітника навпроти інформагенції. Не скидалася на перелякану й щомиті готову дати драла. Це була дублінська лисиця. Усім своїм виглядом вона мовби промовляла: «Я його з'їм, і що ти мені зробиш?»

— Тож, — почала знову Бріджит, — як ти став приятелем бабць?

За останні кілька років він чув найрізноманітніші назви свого заняття. Ця, без сумніву, наймиліша.

— Кілька років тому жінка, яка... опікувалася мною, — не мав потреби деталізувати, — лежала в «Святій Кетрін». У тій палаті, з якої... єдиний вихід.

Бріджит кивнула.

— Я прийшов до неї ненадовго. А поки там був, інша пані з тієї самої палати — крім іншого, з Альцгеймером в останній стадії — прийняла мене за свого брата. Всі знали, що він не приїде до неї з Америки, а вона дуже хотіла дечим поділитися, тож...

— Ти втнув свою штуку, — закінчила вона.

— Ніяких штук!

Бріджит здригнулася: вловила ноту роздратування в його голосі, й зробила заспокійливий жест:

— Вибач.

— Мене попросили допомогти. Я допоміг.

— І після цього твоя слава пішла поперед тебе...

— Типу того.

Її припущення і поряд не лежали із правдою, але Пол не хотів вдаватися до подробиць. Просто мусив відпрацювати свої шість годин добродієства за тиждень, а далі опецькувата завідувачка палати робила кілька дзвінків. Зрештою, відвідини пацієнтів були просто нескладною роботою в теплому приміщенні.

Пол глянув на Бріджит. Вона вдивлялася в захмарене небо, й вочевидь подумки формувала перелік наступних запитань. Ця жінка з тих, хто завжди має наступні запитання.

— То нащо тобі все це? — допитувалася Бріджит. — Це твій умовний термін чи суспільно корисна робота? Що це?

— Ні, — Пол відчув легку досаду через захисну ноту в своєму голосі. Це вже було брехливе заперечення. — Мене ніколи не заарештовували.— Я просто волонтер.

— Але відколи це волонтери мусять заповнювати формуляр, який підписує адміністрація, щоб підтвердити проведення шести годин щотижня з хворими в лікарні?

Замість відповіді Пол викинув недопалок у водостік і дістав із кишені телефон.

— Нам краще поквапитися, якщо хочеш, аби я відвідав ще когось.

— Так, твоя правда, — Бріджит кинула свій недопалок і розтоптала його, поки закладала волосся за вухо. Теж, мабуть, відчула досаду, бо перетнула межу.

Пол глянув на дорогу. Лисиця обнюхувала здобутий бутерброд. Вирішила не їсти, а позначити його сечею. Виявився не таким уже й апетитним.

РОЗДІЛ 2

— Ти мене взагалі слухаєш?

— Звісно, слухаю.

Але він не слухав.

Заради справедливості варто зазначити: коли Бріджит пояснювала, що треба зробити, Пол намагався слухати, але згодом його думки перемкнулися на дезінфектор. Чому лікарні завжди так інтенсивно ним тхнуть? Цим запахом просякнуті всі працівники. У коридорах він часто проминав людей, у очах яких бачив сльози. Складно здогадатися, чому — через поведінку стареньких чи випари, від яких очі несамовито пече.

Бріджит зупинилася біля одного з приватних покоїв так рвучко, що пластикові підшви її взуття вереснули від тертя об плитку підлоги.

— Тож, — Пол лінивим жестом вказав на двері, — це вона?

— Він! — вигукнула Бріджит. — Це він.

— Я знаю. Я мав на увазі кімнату. Кімната жіночого роду, це загальновідомий факт.

— От дупа!

— Теж жіночого роду, і я б сказав...

— Стули пельку, — обірвала Бріджит. — Повторюю для тих, хто не слухав: цього добродія привезли три тижні тому й за весь цей час у нього не було жодного відвідувача.

— А на кого він чекає? На родичів? На друзів?

— Гадки не маю, але тричі або й чотири рази на день він цікавиться, чи ніхто не приходив.

— Точно, — згадав Пол. — А нагадай, як його звуть?

Бріджит закотила очі.

— Мартін Браун. Вживає ліки доволі часто й у значних кількостях, а без них далекий від веселок і єдинорогів. Учора довів одну стажерку до сліз.

— О, супер, — відповів Пол. — Звучить бомбезно.

Бріджит торкнула його передпліччя й знизила тон.

— Слухай, він, звісно, той іще геморой, але не затримається тут надовго. У нього рак. Усе, що я знаю, — він три роки ігнорував різні поради й способи лікування, а тепер прибув сюди аж із Америки, щоби померти. Дуже самотній і намагається впокоритися з неминучим. Тож... сам розумієш...

Пол глибоко вдихнув, відчув антисептик у гортані й видихнув.

— Гаразд. Зробімо це.

Вона постукала й відразу відчинила двері.

— Грьобаний наліво, це ви називаєте... — різкий вдих. — ...стукотом у двері? А якби я...

— Тоді я би постукала ложкою. Так нас навчають.

— Грьобаний же... — Пол почув іще декілька емоційних вдихів.

— Ну-ну, пане Браун, — сказала Бріджит, — не марнуватимемо ваше дихання на доведення того, що сучасне покоління не шанує старосвітських манер. У вас відвідувач.

Пол повільно переступив поріг палати. Саме такої, яку й очікував побачити, — чистої, охайної та бездушної. У верхньому куті навпроти ліжка телевізор із беззвучним повтором комедії, що нікому не сподобалася з першого разу. Єдина спроба

пожвавлення кімнати — навпроти дверей зображення Діви Марії з ледь розтуленими губами й похиленою головою, ніби вона слухає та найщиріше співпереживає. Ісус помер за твої гріхи, а його мати ладна вислухати твої виправдання.

Навіть у тьмяному світлі й не маючи медичної освіти, Пол збагнув, що кволому створінню в ліжку недовго вже лишилося на цьому світі. Воно здавалося чоловіком неабияких розмірів, із якого, ніби хтось випустив усе повітря. Його шкіра обвисла, зблідла й зів'яла. Ніби це був скелет у завеликому для нього костюмі зі шкіри. Розмаїті дроти й трубки з'єднували його з апаратами навколо — чи то для притишення болю, чи для продовження страждань. Складно сказати, як він почувався. Нещасний досяг моменту, коли час вимірюється вже не в днях народження, а просто у прожитих днях, а може, в годинах, що залишилися до кінця. Він виснаженою рукою притримував біля обличчя кисневу маску. Пильно глянув на Пола, неглибоко вдихнув повітря. В цілому світі забракло би антисептику, щоб вивести з цієї кімнати сморід смерті.

Бліджит прибрала зі складаного столика навпроти ліжка тацю з недоторканою їжею.

— Вийди, — шорстко прошепотів Браун.

Пол уже хотів був розвернутися на підборах, коли збагнув, що це адресовано не йому.

Бліджит подивилася кудись у простір між ними і ліжком.

— Звісно. Залишаю вас самих, хлопці. Я впевнена, вам чимало треба обговорити.

Вона склала столик, прихилила його збоку до ліжка й понесла тацю до виходу. З порогу кинула погляд на Пола, ніби

припрошувала: «Розважайся».

Пол дивився на двері, поки вони причинялися. Дощ на зупинці вже не здавався такою невтішною перспективою. Від вигляду цього чоловіка в Пола свербіло десь під шкірою. Вже бачив чимало тих, чиє життя добігало кінця, та жодного разу не відчував нічого схожого. Цього разу все інакше. Пол не знав, що саме змінилося, але був упевнений: щось не так.

Вони довго дивилися один на одного. Пол намагався дати Брауну достатньо часу, щоб той вирішив — за них обох, — ким буде Пол для нього. Молодик розмірковував, чи старий взагалі збирається розмовляти. Раптом він уже помер? Чи можливо померти отак, без жодного руху? Померти так, щоб твої розплющені очі видивлялися щось із зосередженої маски смерті. Невже життя аж таке бінарне? Чи можливо отак тихенько клацнути вимикачем, щоб усе миттю скінчилося?

Браун знову рвучко вдихнув і щільніше притиснув кисневу маску до обличчя. Отже, ще не вмер.

Пол перший порушив тишу:

— Як відчуває...

— Я знав, що ти прийдеш, — перебив Браун. Це прозвучало буденно-фаталістично, ніби Пол був рахунком, який треба сплатити на пошті.

— Я лише хотів побачити, як ти тут.

— Офігенно, знаєш, — старий махнув рукою в бік стільця обіч ліжка.

Складно було вловити акцент Брауна між хрипами й стогонами, але в ньому однозначно звучало щось із середмістя

Дубліна. Крім того, вчувалися й деренчливі ноти, властиві тим, хто побував по той бік Атлантичного океану.

Пол пройшов і сів, куди йому було вказано, не намагаючись торкнутися Брауна. Старий очевидячки не схильний триматися за ручки.

— То як тебе тут годують? — знову ризикнув Пол.

— Ти віриш у рай?

Що ж, знов одна з тих розмов. Не те щоб Пол любляв цю тему, але принаймні знову міг орієнтуватися в ситуації. Він глянув на Марію на стіні, на її спокійно похилену голову, мовчазне запитання: «То що, віриш?».

Він поставив на програвання платівку, підхожу й богомільним, і атеїстам.

— Особисто я вважаю, що по смерті ми переходимо до іншого світу, де знову бачимося з давніми друзями і...

Браун вп'явся поглядом йому в очі:

— Не погрожуй мені.

— Ні, я лише... — коротку мить Пол почувався так, ніби стерно виривалося йому з рук.

— Якщо є рай, то є й пекло... — зітхання. — А я знаю, куди потраплю. На два метри під землю.

Тіло Брауна прошило судома. Старий ніби здригнувся й захрипів у кисневу маску. Пол хотів був покликати медсестру, та ледь помітна зміна виразу обличчя Брауна змусила слова зав'язнути в горлі. Навіжений старий сміявся, хоча регіт дуже швидко перейшов у кашель. Правою рукою Браун відсунув кисневу маску, а лівою мазнув по губах носовою хустинкою. Коли він її відкладав, Пол зауважив пляму крові. Швидко

відвернув погляд, натомість втупився у великі карі очі Діви Марії. Звідки художникові знати, що в неї карі очі? У кожній палаті цієї лікарні, де він сидів, була подібна картина, й на кожній Марія мала великі, щенячі карі очі. Чи вказано це у Біблії? Якщо так, напевне, після тієї частини з поясненням, що Ісус походив із Центральної Азії, але був світлошкірим.

Пол так старанно утримував візуальний контакт із Богоматір'ю неперевершеного художника, бо погано сприймав кров — як людську загалом, так і власну. Зазвичай це не надто дошкуляло. Вражає те, що сьогодні можна так довго товктися в медичних колах і не стикатися з виглядом крові. Це як бензин у найсучаснішій машині: ти його бачиш, лише коли щось не так.

Браун витер хустинкою губи й помахав нею навколо обличчя, ніби відганяв уявну муху, а потім кинув роздратований погляд на Пола. Тоді знову помахав хустинкою, вже трохи наполегливіше. Раптом Пол збагнув, що Браун намагався вказати на склянку води на комоді. Він узяв склянку й передав старому.

Втамувавши спрагу, Браун відсторонився від соломинки, й Пол обережно поставив склянку назад, на комод. Коли він знову повернувся до ліжка, Браун споглядав його, трохи схиливши голову, ніби оцінював.

— Ви з ним справді як дві краплі води. А ще в тобі є щось від дядька...

Пол не знав, що відповісти, зокрема через тон Брауна: його репліка не скидалася на комплімент.

Браун з втомленим виглядом травмованої людини втупився у стелю, й між ними залягла довга тиша. Зненацька Пол

зауважив самотню сльозу, яка торувала шлях між зморшками на виснаженому обличчі старого.

— Богом клянуся, я не знав... що він... я не знав...

Та за дві секунди тон Брауна змінився, чоловік став майже балакучим.

— Коли я бачив тебе востаннє, ти був таким крихітним! — він опустил погляд. І без того тихий голос дедалі слабшав. — Я тридцять років не бачив своєї дівчинки...

Браун дивився на телевізор у кутку й не зважав на передачу — аби лишень дивитися кудись.

— А хотів би? — Пол ризикнув запитати.

Погляд, яким його обдарував Браун, не залишив жодних сумнівів: це був хибний хід.

— Вона не хоче мати зі мною нічого спільного... тобто... вона нічого не знає... — він знову вдихнув із кисневої маски. — Облишмо її.

Він втягнув трохи більше дорогоцінного повітря й звернув до Пола погляд, якого той не міг прочитати. Смуток, виклик, злість — у ньому було стільки емоцій, що Пол завагався, чи варто розраховувати на подальший успіх.

— Розумієш, коли кінець уже близько, це не... — Браун спинився на мить. — Що тебе дивує, так це бісова передбачуваність. Ти син Геррі. Й ти, трясця, будеш таким як він, усвідомлюєш ти це чи ні. Тож, якщо я скажу, що нічого не говорив, ти мені не повіриш. Ти її використаєш... бо саме це ми й робимо.

Він знову глянув на Пола й прошепотів:

— Ти... справді схожий на свого дядька.

Це вже зайшло надто далеко. Хоч би за кого вважав Пола цей чоловік, молодик вочевидь не той, кого старий хотів бачити.

— Слухайте, сталася прикра помилка, я просто...

Щойно Пол підвівся, щоб вийти, рука Брауна метнулася з дивовижною швидкістю й схопила його за зап'ясток.

— Не йди... будь ласка, — тепер у його голосі чулося благання. — Зроби послугу давньому другові свого батька.

Пол завагався й подивився в бік дверей. Можливо, найкращим рішенням для зраненої душі цього чоловіка було б седативне, щоб на якийсь час стерти з пам'яті все, що його мучить? Колись він однозначно був доволі неприємною особою, але, мабуть, давно. Тепер від нього залишилася тільки сумна порожня оболонка, розчавлена власною свідомістю.

Браун знову закашлявся і підніс до губів ліву руку з хустинкою. Його очі благально вказали на склянку з водою. Пол узяв її та сів на краєчок ліжка.

Коли він підніс воду, Браун опустив ліву руку й застромив її під матрац.

— Дякую.

Він обхопив губами соломинку й повільно ковтав. Кутиком ока Пол бачив, як рука Брауна метушилася під простирадлом, але постановив для себе цього разу уникати вигляду закривавленої хустки. Тож він утримував погляд на очах Брауна. Поки дивився в них, збагнув: щось пішло не так, дуже не так.

Права рука Брауна стиснулася на горлі Пола й він впустив склянку, яка підстрибнула на ліжку, перш ніж розбитися на підлозі. Він інстинктивно обхопив долонями руку Брауна,

спробував її відштовхнути. Очі старого вже здавалися дикими, а сам він виявився на подив дужим, відчайдушно сильним. Пол зосередився на відчуттях, тож майже не помічав лівої руки Брауна десь на межі поля зору. Якийсь первісний інстинкт самозбереження спонукав молодика розвернутися в останній момент, і рука Брауна влучила не в голову, а в праве плече. Тіло пронизав біль, а від плеча почала стрімко поширюватися тепла вологість.

На хвилі замішання й люті Пол не міг зрозуміти, що саме сталося. Він намагався встати, підвестися над противником, але ліва нога послизнулася на мокрій підлозі й він упав. Браун не втримав його горлянки, але вчепився за комір сорочки. Падіння Пола потягнуло донизу й Брауна, і він згори звалився на молодика. Апарати зі стукотом перекидалися на підлогу й додавали зайвих ускладнень до проблем гравітації та люті божевільного старого.

Благословенний перепочинок від лещат Брауна на Половому горлі тривав недовго. Може, старий і складався лише зі шкіри й кісток, але цього було достатньо, щоби падінням згори болісно вибити повітря з легень Пола.

Потім настала мить дивного затишшя, коли обоє намагалися відновити дихання. Вони хекали з роззявленими ротами як риби, викинуті на палубу й залишені там на повільне вмирання. Пол чув неприємне клекотіння в горлі від кожної спроби вдихнути повітря.

Браун отямився перший. Він перекрутився, наче в якійсь божевільній версії «Твістера», й Пол майже впритул побачив його обличчя з вираченими очима і розтуленим закривавленим

ротом. Дихав старий таким смородом, наче все, що гнило всередині, вже булькотіло, готове залляти обох. Приголомшений Пол не рухався — ніби його мозок вирішив, що це занадто й ліпше перечекати, поки реальність не повернеться до норми.

— Ти... забрав... у... мене... все! — повітря, яке Браун видихав із цими словами, обвівало обличчя Пола смердючим вітром.

Потім старий відхилився.

Руки Пола були притиснуті до підлоги. Він силкувався вивільнитись, коли Браун підніс лівицю над головою. Пол помітив у його кулаці щось блискуче. Здрігнувся, коли рука Брауна опустилася.

На півдорозі вона завмерла, старий впустив те, що стискав досі. Блискуча річ дзенькнула об підлогу. Розлючений Браун озирнувся в пошуках того, що стало йому на заваді, й побачив дріт від котрогось апарата. Старий завив у тваринному відчаї та потягнувся до нього. Це зусилля знову повалило його на Пола; вони опинилися лицем до лица.

Браун закаркав різким божевільним сміхом, який швидко перейшов у спазматичний кашель. Щось гаряче й вогке ляпнуло Полу на обличчя. Він чув лише гарчання над собою і бачив роззявлений рот. Кров крапала з ріденьких і нерівних жовтих зубів.

Почулось, як хтось розчахує двері, далі крик і метушня.

Руки невидимих янголів схопили Брауна та відтягли геть. Останнє, що Пол побачив, — це віддалення його схожого на смертельну маску обличчя. Пол відвернувся й зауважив, що кров уже почала забарвлювати сорочку на плечі. Далі...

Далі свідомість вимкнулася.

Він погано сприймав кров — як людську загалом, так і власну.

РОЗДІЛ 3

— Вам насправді дуже пощастило!

Його тепла усмішка мала обеззброїти кого завгодно й до більшості ситуацій напевно пасувала б. Але тієї миті Пол стримувався, щоб не вдарити цього типа в обличчя.

— Справді? — перепитав Пол. — Бо здалося, начебто мене вдарили ножом у плече. То я не поранений?

Вирішив відповідати саркастично. Цього вечора вже пережив агресивний напад, сутичку й не вважав, що має сили ще на одну. Зрештою, лікар теж здавався щирим, хоч і трохи пришелепуватим. За ті кілька коротких годин Пол приготувався побачити ще багато незвичного, але ентузіазм медичного працівника таки трохи дратував. Тим паче, що цей ентузіазм виказувала людина, яка щойно поставила його перед фактом: тепер Пол має сім швів на правому плечі. Його перев'язали кількома десятками шарів бинту, а руку помістили в пов'язку, щоби зменшити тиск.

Полу було відомо, що «швидка» забрала його з госпісу Святої Кільди до відділення невідкладної допомоги в лікарні Святої Кетрін. Інформації цілком достатньо. Здогадався, що на якомусь етапі йому дали знеболювальне.

Двадцятисемирічний доктор Сінха походив з Індії. Він мав ліцензію, яка підтверджувала належність до лікарів третього класу й надавала право на лікарську практику вдома. Сінха склав ірландський іспит — вдало й з першого разу. Вирішив поїхати до Ірландії, коли почув, які там привітні люди.

Закінчив міжнародну школу, й це пояснювало рівень володіння англійською — значно кращий, ніж у решти присутніх у корпусі.

Пол слухав, як доктор Сінха тричі терпляче пояснював це п'яному чоловікові пацієнтки зі зламаною ногою з іншого кінця палати.

Хаббі був адвокатом і доволі довго намагався пояснити ситуацію з пошкодженою кінцівкою від імені дружини. Скидалося на те, що вони забронювали лижний курорт на вихідні й це «не в'язалося» з її зламаною ногою. Хоч би кого індуїсти мали за святих, доктор Сінха слухав із такою самою терплячістю, що й у них, і з розумінням поставився до наполягань Хаббі на додатковому огляді. Той саме сидів обіч ліжка дружини й чекав на «нормального лікаря». Можливо, навіть колишнього однокласника, із яким можна було потихому домовитися і зійтися на незначних гематомах.

Побачивши великодушність доктора Сінха стосовно того пекельного типа, Пол, природно, відчув до нього симпатію. Та й оцінювання його стану цим добросердим лікарем трохи покращило настрій.

— Так, вам пощастило, — повторив доктор Сінха. — Бачте, задній бік плеча — насправді ідеальне місце для поранення. Якщо ніж не зачепить ротаторного сухожилка, — у вашому ж випадку маю приємність повідомити, що його не зачепило, — ризики перманентного пошкодження мінімальні.

— Що ж... добре.

— Дуже добре. Проте постарайтеся, щоб вас не підстрелили в те саме місце, бо це може мати дуже несприятливі наслідки. У

цій ділянці розташовані важливі нервові закінчення, що відповідають за цілу руку, та велика артерія, і це якщо не враховувати суглоба, якого жоден хірург у світі не зможе відновити. Нове пошкодження в цьому місці матиме дуже кепські наслідки.

— Дякую за інформацію, — відповів Пол. — І просто щоб я знав: де ідеальне місце для вогнепального поранення? — він поки не усвідомив, що доктор Сінха погано розуміє сарказм.

— Найімовірніше, це великий сідничний м'яз. Хоч вогнепальне, хоч ножове поранення — якщо матимете вибір, краще підставляйте зад.

Лікар вочевидь мав досвід наслідків лише дуже ґречних перестрілок.

— І коли я говорю про зад, маю на увазі сідниці, а не...

— Супер, — перебив Пол, — гадаю, я зрозумів.

Життєрадісний вираз зник з обличчя Сінха, й Пол відчув докір сумління — ніби копнув щасливе цуцня.

— Перепрошую, — відповів доктор Сінха, — маю тенденцію до надмірного захоплення медичними фактами — аж до неприйнятної вульгарності.

— Я б так не сказав.

— А дехто сказав, — повідомив доктор Сінха. — Я процитував рапорт, який отримав наприкінці свого випробного терміну.

Після паузи він додав ніби аж із боєм:

— Напевно, я занадто люблю свою роботу.

Пол знову глянув на Хаббі.

— Потрібен час. Я впевнений, що згодом зберігати спокій стане легше.

— Я хотів іще про дещо запитати... — доктор Сінха узяв з нижньої частини ліжка довідку Пола. — Я трохи збентежений. Тут ідеться про те, що ваш противник... — він знову зробив паузу, перш ніж зачитати з папірця, — «відхаркнув кров вам на обличчя»?

— Кгхем... так, — шлунок Пола перевернувся від спогаду про божевільне, подібне до смертельної маски обличчя Брауна, яке витріщалося на нього згори.

— Він був поранений?

— Ні! — Пола образило це запитання. Він пробурмотів: — Я не... я лише захищався.

— Добре, я розумію, — вираз обличчя доктора Сінха свідчив, що насправді він нічого не розуміє.

— Мені здається, він на пізній стадії раку легень, — висловив своє припущення Пол.

— І він ударив вас ножом у плече?

— Так.

— Але чому?..

Доктор Сінха вже починав виводити Пола з рівноваги.

— Гадаю, вам краще запитати про це в нього.

— Так... звісно, — пробурмотів лікар. — Просто тут... тут сказано, що він... помер.

— Що?..

— Пишуть, що це був гострий інфаркт.

Пол не знав, як реагувати. На той момент реагувати не хотілося зовсім. Не встиг як слід пожаліти себе, як уже мусив щось робити з цією новиною.

Доктор Сінха звернув до нього погляд здивованої лані. Пол відчував, що лікар вбачає у ситуації можливість практики дбайливого ставлення до пацієнтів. Він ледь нахилив голову вбік, несвідомо копіюючи Діву Марію.

— Напевно, він помер після...

— Так, бо перед і під час він однозначно був живий.

— Ви були близькі?

— Я його не знав, — відповів Пол. — Це була наша перша зустріч.

Обличчя доктора Сінха посвітлішало.

— У такому разі все не так погано, правда?

— Хіба?

— Я про те, що спроба вбивства з боку незнайомця краща, ніж те саме з боку доброго знайомого.

— Напевно, — такий підхід, звісно, теж мав право на існування.

— З гарних новин: наша лікарня відіслала один із останніх зразків крові пана Брауна на аналіз, і, як ми можемо бачити, в нього не було нічого заразного. Ні СНІДу, ні гепатиту, ні Еболи...

— Фантастично.

— Тож ви в повному порядку...

— За винятком ножового поранення.

— О так, ха-ха, перепрошую, — це його «ха-ха» роздратувало Пола. — Але все ж таки: ми з вами зіткнулися з непростими подіями, а тепер тільки гляньте — жартуємо! Все справді дуже добре минуло.

Він знову всміхнувся Полу.

— І тепер наступне, що маємо з'ясувати. Як виявилось, щось не так із контактною інформацією, яку ви надали медсестрі.

— Справді?

— Таке часто трапляється. Люди в постійному поспіху...

— Мене поранили.

— Вас поранили. Ми зателефонували за номером, який ви нам дали, і це виявився ресторан під назвою «Східний палац», який готує їжу з доставленням додому.

— Не лише з доставленням. Вони нещодавно розширилися, й тепер попоїсти можна і в атмосферній обідній зоні.

Пані Ву пишалася б. Вона вже близько трьох місяців відповідала на телефонні дзвінки фразою «Вітаємо у “Східному палаці”, відтепер із атмосферою обідньою зоною!» Вона не знала напевне, що значить «атмосферний», але хтось їй сказав, що це місце має особливу атмосферу, і власниця мала намір її продавати, хоч би чим вона була.

— Зрозуміло, — сказав доктор Сінха. — То хтось із ваших родичів працює у «Східному палаці»?

— Ні, не те щоб, — або взагалі ні. — Запитайте в Мікі.

— Гаразд. Мікі на прізвище?

Пол боявся цього запитання. Хто ж знав прізвище їхнього головного кур'єра? Звісно, у вільний час щовівторка Мікі забігав на сигаретку чи небезпечно для здоров'я дешеве східноєвропейське пиво. Одного разу вони навіть додивилися разом до середини «Роксанну»[8] на DVD, але запитання про прізвище здавалося занадто особистим. Мікі розповідав, що насправді він не з Китаю і що його дратує, коли люди вважають

його китайцем. Хоч як це прикро, Пол забув, звідки походив Мікі, тож це виявилось ще однією обірваною ниткою.

— Просто Мікі.

— Тож ви б не хотіли, щоб ми зателефонували комусь із родичів?

— Ні, не варто.

Доктор Сінха здавався збентеженим.

— Що ж, як людина з доволі великої сім'ї, я вам трохи заздрю. Мені половину зарплатні доводиться витратити тільки на листівки до днів народження.

— Мабуть, непросто.

— Дуже непросто! — доктор Сінха розпалився, коли розмова торкнулася однієї з його улюблених тем. — Семеро братів і сестер та двадцять шість небожів і небог — принаймні, стільки було, коли я востаннє рахував. Хоп — у когось новонароджений! Хоп, хоп — у когось двійнята! Без упину.

— Ого.

— Тож я просто напишу, що пацієнт не має родичів?

— Ага.

— Може, партнер?

— Ні.

— Гаразд, чудово. Тож ви абсолютно самотній, — підсумував доктор Сінха. — Я маю на увазі, крім Мікі.

— Так.

— Чудово.

— Від ваших слів так і почуваюся, їй-богу.

Доктор Сінха перегорнув аркуш на планшеті.

— Що ж, гадаю, це все. Хіба лишень, може, ви маєте до мене якісь запитання?

— Ні, — відповів Пол.

З іншого кінця палати почулося гучне покашлювання, яким Хаббі вимагав уваги. Іншого лікаря досі не було.

— Точно жодних запитань? — уточнив доктор Сінха. В його очах читалося благоання.

Пол відчув: мусить щось зробити.

— Коли я зможу виписатися? — щойно подумав про це, зрозумів: справді хоче почути відповідь. У ньому почала рости відраза до лікарень.

— Завтра ми ще раз проведемо огляд, і, якщо все буде добре, за два-три дні зможете їхати додому, — лікар завагався. — Але... чи ви хочете поговорити з поліціантом.

Насправді він вимовив це як «пуліціантом», надміру старанно, щоб не помилитися в іноземному слові.

— Насправді ні, — відповів Пол. Він не бажав — та й навіщо? Так, його поранили ножом, але поліція вже ніяк не зможе дістати того, хто це зробив, — хіба що з планшеткою для розмов із духами.

Доктор Сінха скидався на присоромленого.

— Вибачте, напевно я неправильно висловився. Це не моя рідна мова. Поліціант хоче з вами поговорити.

Пол відчув легку нудоту. Поранення відвернуло його увагу від загальної картини. Він зайшов у палату, а за п'ять хвилин пацієнт у ній помер — після фізичного протистояння з Полом, упродовж якого хворий відчув необхідність звернення до зброї. Пол розумів: кепська ситуація, як на сторонній погляд.

Насправді, що довше він про неї думає, то складніше вигадати бодай щось, аби назвати обставини хоча б непоганими. Він не мав права на проблеми з поліцією: про це йшлося в другому пункті заповіту. Вона дуже чітко висловилася на цю тему.

Пол обвів поглядом палату й побачив за розсувними дверима в протилежному кінці куртку з характерним відблиском високої видимості.

— Там, ззовні охоронець? — запитав він.

— Так, — відповів доктор Сінха. — І, між нами, увесь персонал, зокрема я, дуже втішені його присутністю. Трохи раніше він був такий ласкавий, що допоміг нам заспокоїти чоловіка, який трохи перебрав із метамфетаміном.

Пол прочесав пальцями волосся, потер потилицю й відчув, що нервує.

— О Боже, о Боже, о Боже, — забурмотів він, — це погано.

Доктор Сінха підбадьорливо поплескав його по руці.

— Не хвилюйтеся, пане Малкрон. Я впевнений, усе буде добре.

— Так, — відповів Пол, — бо цього вечора гірше вже бути не може.

РОЗДІЛ 4

Пол чудово знав, де він.

Це була не адвокатська контора Ґріві та Ко, хоча Шейн Ґріві й сидів за столом навпроти, читав записи у великому шкіряному нотатнику. Ґріві мав такий самий вигляд, як і зазвичай, — худий сорокарічний чолов'яга, лисина в якого вже почала розростатися, а вічна усмішка на обличчі зовсім не справляла враження щасливої. Він нагадував робітників із мінімальною зарплатнею, коли вони збираються на карнавал: здавалося, мусить це робити за наказом керівництва. Але якщо подумати, це справді не адвокатська контора Ґріві та Ко. Пол зауважив, що його підсвідомість якось сама підрихтувала декорації до червоного дерева та шкіряного оббиття, навіть домалювала імпазантний дзигар у кутку. Насправді конторою називалися дві чи три бляклі кімнатчини над меблевим магазином, який після трьох років знижок перед закриттям несподівано таки зачинився, у Фібсборо[9].

Це був один із тих двох снів, які Пол завжди пам'ятав, адже бачив їх із дивовижною регулярністю. З двох саме цей він волів бачити за звичних обставин. Напевно, дивно усвідомлювати, що ти лише сниш. Проте усвідомлення не означало, що він міг прокинутися. Певно, вибору не мав і мусив сидіти в цьому місці щоночі, коли один і той самий сон повторювався знову й знову.

Ґріві кинув на нього погляд з-понад верхнього краєчку шкіряного записника й підкреслено кашлянув, вочевидь невдоволений тим, що його не слухають. Книга теж була

несправжня. Заповіт Фідельми написаний на кількох банальних аркушах А4.

Гріві читав далі:

— ...усе моє майно будь-якого походження та форми, хоч би де воно було розташоване, включно з моїм будинком у Річмонд Гарденз[10], моїми ощадними рахунками та портфелями акцій, залишаю заповідникові вісліюків у Донеґалі[11].

Цієї миті вісліюк за правим плечем Гріві, як завжди, лиховісно загарчав. Пол був переконаний, що насправді вісліюки не гарчать, але не мав ані найменшого бажання перевіряти правдивість своїх нічних жахів.

— Але насамперед я заповідаю наступні позиції своєму внучатому племінникові Полу Малкرونу.

Пол підвів погляд на двоюрідну бабцю Фідельму; вона, як зазвичай у його снах, сиділа верхи на вісліюкові. Хоч би що він казав, хоч би що робив — вона завжди мовчала. На її обличчі незмінно панував той гидливий вираз, ніби їй чимось тхне. У реальному житті Фідельма також не говорила з ним безпосередньо, хоч би з якого приводу вони зустрілися. Уперше побачив її в свої шість років, коли ховався за материною спиною. Він тоді був глибоко зосереджений на отриманому завданні — стежити за великою синьою валізою. Фідельма сварилася з його мамою, а потім захряснула двері в них перед носом. Пол не зрозумів, що сталося. Він плакав і скаржився на холод, поки сльози матері не зупинили його дитячого плачу. Другого й останнього разу він зустрів Фідельму наступного тижня по настанні свого двадцятиріччя. День народження Пола припав на переддень похорону мами, тож ніхто його не вітав.

Він стояв у кімнаті, де на стіні було намальоване велике дерево. Пол вдивлявся в нього, поки Фідельма, знову ігноруючи його, читала лекцію на тему «розбещеної молоді» двом соціальним працівникам, яких дуже цим збентежила й розгнівала. Потім вона вибігла геть. Чоловік із соціальної служби відчинив двері, щоб вигукнути щось брутальне їй услід, і більше до кімнати не повернувся.

— Розпоряджаюся надати йому в користування мій будинок у Річмонд Гарденз і щомісячну виплату в розмірі п'ятисот євро на проживання. Це тимчасовий захід, до працевлаштування, з огляду на нещасливий початок життєвого шляху.

Цим чотирьом словам судилося стати його точною характеристикою: «нещасливий початок життєвого шляху». Вислів Фідельми так розлютив Пола, що він вирішив обіграти тітку в її власній грі. Замість працевлаштування збирався все життя існувати на п'ятсот євро щомісяця. До дупи її. До дупи цих віслюків.

— Є кілька умов отримання цієї виплати. Перша: він не отримуватиме одночасно з нею ні державної, ні волонтерської, ні будь-якої іншої фінансової допомоги. Друга: виплати припиняться, щойно в нього з'являться проблеми з поліцією.

Тут інший персонаж сну загойкав і підстрибнув на стільці за правим плечем Гріві. Мартін Браун. Він був у лікарняній піжамі, а з роззявленого рота скрапувала кров. Браун люто бив по клавішах старої друкарської машинки, ніби все записував, хоча Пол не розумів, навіщо. Присутність старого — щось нове й неприємне. Пол намагався не відводити погляду від віслюка: навіть уві сні його шлунок перевертався від вигляду крові.

Невдоволений ігноруванням своєї особи, Браун зістрибнув зі стільця й оббіг стіл, зсутулений мов шимпанзе. Він зник з поля зору, але його кістляві долоні зненацька зімкнулися навколо шиї молодика. Пол намагався їх відштовхнути, але вони виявилися наддивовижу сильними. Гріві далі читав.

— Третя: з метою зміцнення моралі зобов'язати його до шести годин волонтерської роботи щотижня із завіренням звітів паном Гріві.

Пол відчув, як зуби Брауна впинаються йому в праве плече, й закричав. Поки намагався звільнитися, голос Гріві перетворився на гул. Руки Брауна почали стягувати Пола зі стільця. Він підняв погляд до вічно розчарованого обличчя Фідельми.

І тоді Пол відчув, як хтось обережно торсає його за ліве плече, а інший голос — м'який і далекий — промовляє:

— Поле? Поле? З тобою все гаразд?

Він розвернувся й побачив Бріджит Конрой, яка дивилася на нього з виразом занепокоєння. Це теж щось новеньке.

А потім лещата кістлявих рук навколо шиї зробилися ще міцнішими, й він закричав.

Пол різко прокинувся, захопив ротом повітря, придивився до стривоженого обличчя Бріджит.

Смуга світла, антисептик у повітрі. Шкіри торкається занадто старанно заправлена накрохмалена постільна білизна, яка сковує рухи. Знав, де він. У лікарні. Знову впустив голову на подушку й відчув стихання пульсу, що бемкав у вухах. Уже усвідомлював «де», й от-от мав зловити «хто», «коли» й особливо «чому». Кілька разів глибоко вдихнув.

— Як почувашся? — спитала Бріджит.

Пол нарешті отямився й зміг визначитися з власними почуттями до неї. Голоувала злість.

— Пречудово. Дякую, що спитала, — огризнувся він.

— Вибач за... — вона замовкла.

— Вибачити за що? За те, що мене вдарили ножем? Забудь про це. Я ж усе одно нічого не планував на вечір, а вони мене напхали вагоном ще й візочком дармових пігулок, тож я тут розкошую.

Бріджит хотіла щось вимовити, але Пол ще навіть не наблизився до кінця тиради. Він устиг багато разів програти цю розмову подумки, й тепер його внутрішній суфлер мав досхоchu тексту, який Пол дуже хотів виголосити.

— Чи, може, вибачити за аналізи, аби переконатися, що кров, яку мені вихаркали в обличчя, не заразна? Чи за те, що я тепер підозрюваний у розслідуванні вбивства? — що дужче він лютився, то гучнішав голос. — За що конкретно з усього цього ти просиш вибачення?

— Ну, м-м-м... за все... — її голос затремтів, а очі наповнилися слізьми.

— О ні! — сказав він звинувачувальним тоном, спрямувавши на неї вказівний палець.

— Що?

— Не смій. Трясця, не смій!

— Що? — у голосі Бріджит прозвучала дразлива нотка, вона провела зігнутим пальцем біля ока.

— Ти знаєш, про що я, — сказав Пол. — Не смій плакати! Я маю повне право на цю люту. Не відбирай його в мене.

Бріджит кивнула на знак згоди.

— І не погоджуйся зі мною. Ти не можеш бути розсудливою, — заявив Пол. — Через тебе я зараз уже міг би померти! Тож стій там і не плач — і отримуй прочухана, якщо вже прийшла.

Він ніколи в житті не вживав цього слова. Зараз, коли воно саме по собі скочило з язика, крихітний редактор у голові Пола підвів погляд з-над газети й пирхнув. Звідки, в біса, воно взялося?

Бріджит змахнула сльозу з лівого ока кутиком серветки й ледь підняла праву брову: теж зауважила дивний вибір слова. Це чомусь дужче розлютило Пола.

— І не... і не СМІЙ вважати мою манеру говорити кумедною!

Вона люто захитала головою, але губами все-таки проскочила нервова усмішка.

— Припини! Припини негайно! — в голосі Пола вже звучало благання. Він відчув, що розмова зісковзнула із запланованого маршруту й помчала вниз.

У Бріджит вирвалося хихотіння. Негайно затулила рот лівою рукою, а праву благально піднесла до грудей.

— Як ти можеш поводитися так несерйозно!

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ